

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ι. ΔΕΖΑΚ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ

Ο μάργμα Λαπόρ, στάθηκε δια-
κτικός μπροστά στη βιτρίνα του ρολο-
γάδικου του Γκρανούλ.

Πίσω από τὰ κάγκελα, που προφυ-
λάγανε την βιτρίνα, ο ρολογάς Γκρα-
νούλ, έμοιαζε σαν μιὰ άράχνη μαζεμένη
στά δίχτυα της. Ο μάργος φακός που
είχε στο δεξί του μάτι, του έδινε μιάν ο-
ψη δλωσαδιόλου άποχρονιστική.

Ο μάργμα-Λαπόρ διάβασε την έπι-
γραφή που ήταν κρεμασμένη πάνω άπ'
τό μαγαζί : « Άγορά και πώλησις χρυ-
σοῦ και άργύρου » κ' ύστερα, σαν νά
πήρε τη μεγάλη άπόφασι, μπήκε μέσα στο
ρολογάδικο.

Ο Γκρανούλ έβγαλε τόν φακό από τό μάτι του, μισοσηκώθηκε
άπό τό κάθισμά του και ρώτησε :

- Τι άγαπάτε ;
- Τίποτε !... Μιά μικρή πληροφορία... Είμαι ο Κωνσταντίν Λαπόρ,
άπό τό χωριό Βορβιέο, δύο λεγές μακριά από την πόλι... Μήπως
σας άνησυχά ;
- Όχι ! Όχι ! Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος ;
- Νά... ήθελα νά μάθω πόσα θά μου δίνετε για ένα κομμάτι
χρυσού, σαν τις δύο μου γροθιές... Είδα ότι άγοράζετε χρυσάφι και
μηνά... Μήπως σας άνησυχά ;

Ο Γκρανούλ γούρλωσε τὰ μάτια και κίτταξε τόν μάργμα Λα-
πόρ κ' έκπληξε, ευχαριστήσι και έξαιρετικό ένδιαφέρον...

- Καθίστε, μά καθίστε, λοιπόν ! τού έλεπε.
Κι' άρχισε νά έξετάζή τό χωρικό από πάνω ως κάτω. Ήταν ο-
λοφάνερο πως είχε μπροστά του ένα τίμο κ' άπλοϊκό χωριάτη. Τά
χειλή του μάργμα Λαπόρ όμως, ποσαν λεπτά και σφιγμένα σαν
κλειδομένο πουγγί, τού λέγανε συγχρό-
νως νάνε προσεκτικός μαζί του.

- Ένα κομμάτι χρυσάφι σαν τις
δύο γροθιές σου !... ελπε τέλος στο
χωριάτη. Χμ ! κάνει παράδες...

- Πόσο ένανω κάτω, κατά την ι-
δέα σου ;

- Νά σου πώ, μου φαίνεσαι τίμος
κ' έξυπνος άνθρωπος και δέν θέλω νά
σέ γελάσω. Δέν μπορώ νά σου άπαντή-
σω χωρίς νά δω τό χρυσάφι. Γιατί, ξε-
ρεις, ύπάρχουν ένα σορό μίγματα... Τό
καθαρό χρυσάφι κοστίζει σήμερα 15
φράγκα τό γραμμάριο, έγώ όμως θά
σοῦ πληρώσω 17 φράγκα.

- Δηλαδή πόσα θά δώσης για δύο
τό χρυσάφι μου ;

- Τριανταξέ ως 40 γιλιάδες φρά-
γκα. Άλλά στο ξανάλεω, πρέπει πρώτα
νά τό δω. Τόφρες μαζί σου ; όχι ;...

- Βέβαια και δέν τόφρα. Σας ευχαριστώ όμως για την πληρο-
φορία, με ύποχρεώσατε. Και τώρα άς μη σας άνησυχά. Πάω νά
φάω και στην ταβέρνα.

Ο ρολογάς είχε μείνει μ' άνοιχτό τό στόμα ! Δέν ύπήρχε άμφι-
βολία πως ο χωρικός εκείνος θάχε βρή κανένα θησαυρό. Σκεπή έκ-
κλησιαστικά ίσως που είχαν καιεί και λυώσει κατά την Έπανάστασι.

Δέν έπρεπε λοιπόν νά τόν άφίση νά φύγη. Έπρεπε, με κάθε
τρόπο, νά τόν κρατήσει και νά κλείσουν συμφωνία.

- Άλήθεια είναι μεσημέρι, έχεις δικιο, τούτε τώρα ο Γκρανούλ.
Κι' έγώ σκοπεύω νά κάμω ύπος κ' έσεις, νά πάω νά φάω στο σπί-
τι. Άν καταδεχόσαστε, όλοτες, έλάτε νά φάμε μαζί...

- Ά ! όχι, ελπε πονηρά ο χωριάτης. Θά σας άνησυχούσα.
- Μπά ! τί λόγος ! Ή κυρία Γκρανούλ μάλιστα θά ευχαριστή-
θι πολύ νά σέ γνωρίσω...

Ο χωριάτης έξακολούθησε ν' άρνείται άρκετή ώρα και στο τέ-
λος δέχτηκε την πρόσκληση του ρολογά.

- Τό κάτω-κάτω της γραφής, όπως λέει κ' ένας φίλος μου,
σκέφτηκε, δέν πρέπει ποτέ κανείς ν' άρνείται τό τραπέζι που τού

άλλοι κυνηγού, πολλοί από τούς όποιους ήτανε θείοι του, ζηλεύοντας
για τη μεγάλη τιμή που έκανε ο Μελέαργος της Άταλάντης, της πύ-
ρανε πίσω τό δέγμα του κάπρου. Ή πράξη αυτή έξωργισε τό
Μελέαργο, ο όποιος άρχισε νά σκοτώνει όποιον έβλεπε μπροστά του,
ξένους και συγγενείς του. Ή μητέρα του βλέποντας τά
έγκλήματα που έκανε ο γιός της, πήρε από τό κιβώτιο
τό ξύλο που τό είχανε σημαδέψει ή Μορφες και τό πέταξε
στη φωτιά. Τό οβυσμένο ξύλο άναψε και όταν έγινε
στάχτη—δ Μελέαργος ξεψύχησε !

Και στην περίπτωση αυτή ή "Άρτεμις είχε έκδικηθή
τόν Πηγεύο, σκοτώνοντας τό γιό του, έπειδή δέν την
έτιμησε όπως της έπρεπε...

(Διασκευή από τόν Μάριο Μενί)

προσφέρουν, προπάντων όταν εινε μακριά από τό σπίτι του». Και
πήγε με τόν Γκρανούλ νά τού κάμη τό γεύμα σπίτι του.

Φάγανε καλά. Ή κ. Γκρανούλ που της είχε πη ιδιαίτερος τά κα-
θέκαστα ο άντρας της, δέχτηκε τόν μάργμα Λαπόρ σαν ένα παλιό
φίλο.

Τού έφτιαξε έκλεκτά φαγητά κ' άκόμα μιὰ καλή όμελέττα με
λαρόδι, την όποία ο μάργμα Λαπόρ έτίμησε γενναία. Σεβριόστηκε
τρεις φορές και στο τέλος έβγαλε στο πιάτο του και τά ρέστα ! Βρή-
κε την όμελέττα πολύ άνωτερη από τό γεύμα που θά του σέβριαν
στην ταβέρνα «Χρυσός Ήλιος», που σκεφτόταν νά πάη νά φάη.

Κι' όταν πειά ο ρολογάς θέλησε νά θέξη τό θέμα που τόν ένδιέ-
φερε, ο μάργμα Λαπόρ άρχισε νά κάνη ένα σορό κομπλιμέντα
για τό φαγητό της κ. Γκρανούλ :

- Σπιτίσιο φαί ! έλεγε. Φαί όχι άστεία !... Και πλατάγισε τη
γλώσσα του, κ' έγλειψε τά χείλια του !...
Στό τέλος, άφού έπε και πέντ' -έξη ποτήρια έκλεκτου κρασιού,
που σκοπίμως ο ρολογάς τού τά γέμισε ως άπάνω, χορτάτος κ' ευ-
χαριστημένος πειά ο χωριάτης, ελπε ότι ένα τέτοιο άρχοντικό γεύμα
άπαιτούσε, έτσι νά πούμε σαν έπιδόρπιο, και λίγο ξάπλωμα σέ κανέ-
να άπογευματινό κινηματογράφο !
- Δέν έχω δη ποτέ μου, ξερετε, τό θέαμα αυτό, έξήγησε.
Ο κ. Γκρανούλ συγκατένευσε.
- Έκει θά μιλήσουμε καλύτερα και για την ύπόθεσή μας, ελπε
στο Λαπόρ.

Πήγαν και στον κινηματογράφο. Ο ρολογάς άναγκάστηκε νά
πληρώση τις θέσεις, γιατί ο μάργμα Λαπόρ δέν είχε φιλή άπάνω
του, όπως δήλωσε άπεριφράστως.

Είδανε τό 17ον επεισόδιον της «Παρθένου ή όποία έγινε μητέ-
ρα τρεις φορές» ! κ' έμειναν πολύ ευχαριστημένοι.

Ο μάργμα Λαπόρ με δάκρυ άνακατομένα με γέλια, βεβαίονε
τόν κ. Γκρανούλ πως ποτέ στη ζωή του δέν είχε διασκεδάσει σαν
την ήμέρα εκείνη !

Όταν βγήκαν από τόν κινηματογράφο, ο ρολογάς
άρπαξε σφιχτά τόν Λαπόρ άπ' τό χέρι και τόν παρακά-
λεσε νά μιλήσουν έπί τέλος της και για τό χρυσάφι και νά
κλείσουν μιὰ συμφωνία :

- Τό λοιπόν, άγαπητέ μου, τού τόνισε, άς μιλή-
σουμε και λίγο σοβαρά για την ύπόθεσή μας. Τά όχτω
χιλιόμετρα που μας χωρίζουν άπ' τό χωριό σου δέν
είνε τίποτα για μένα. Είνε μόλις δύο
ώρων δρόμος. Πάμε, λοιπόν, νά
μυθ δειχης τό χρυσάφι που έχεις βρή, νά
δειλιώσουμε και...

Έκπληκτος ο μάργμα Λαπόρ
τόν δέικοψε :

- Τό χρυσάφι που έχω βρή, εί-
πατε ; Μπας και πήρατε τό πράγ-
μα έτσι ;

- Πώς έτσι ;
- Χμ... Έγώ σας ρώτησα για νά
ξέρω τί άξία θάχε ένα τέτοιο κομμάτι
της γη...

Ι. Δεζάκ

Τούφτιαζε έκλεκτά φαγητά

χρυσοφαιού, άν τούχανε νά βρω κανένα εκεί που σκάβω τη γη...
- ... !

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΚΝΩΝ

ΑΜΟΙΒΑΙΟΤΗΣ

Ή Σάρρα Μπεργάρ περίμενε μιὰ μέρα την έπίσκεψη κάποιος κυ-
ρίας της άριστοκρατίας και της κόρης της, τις όποιες δέν χώνεσε
καθόλου. Γι' αυτό, λίγην ώρα πριν έρθουν ή δύο κυρίες, ή Σάρ-
ρα φώναξε την καμαριέρα της και της είπε :

- Άκουσε. Σε λίγη ώρα θάρθη ή κυρία Τάδε με την κόρη της.
Μόλις σου χτυπήσουν την πόρτα θά τούς πης ότι βγήκα έξω. Κα-
τάλαβες ;

- Μάλιστα, κυρία.
Σέ λίγο χτύπησε τό κουνδούν της έξώπορτας και ή καμαριέρα
κατέβηκε ν' άνοίξη. Ήταν ή δύο κυρίες. Φυσικά ή καμαριέρα έξε-
τέλεσε την έντολή της κυρίας της. Όταν άνέβηκε επάνω πάλι, ή
Σάρρα την ρώτησε :

- Λοιπόν ! Αύτές ήταν ;
- Μάλιστα κυρία. Τους είπα πως έχετε βγη έξω.
- Κι' εκείνες τι είπαν ;

- Κυττάχθηκαν μεταξύ τους και είπαν : «Τι ευτυ-
χία. Καλύτερα που δέν είν' εδώ». Κι' έφργαν ευχαρι-
στημένες !...

ΣΚΕΥΕΙΣ

Στόν έρωτα ή ένάρετη γυναίκα λέει όχι. Ή αισθη-
ματική λέει ναι. Ή καπιταίστα λέει ναι και όχι. Ή
φιλάρεσκη ούτε ναι ούτε όχι.

